

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.325 van 2 juli 2026
in de zaak A. 242.499/VII-42.592**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 juli 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 308.053 van 10 juni 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.046 van 4 oktober 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 mei 2026.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Vermeerbergen, die *loco* advocaat Benoit Dhondt verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 21 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 15 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 308.053 van 10 juni 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar

door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron slechts een zeer beperkt gewicht mogen krijgen en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen fundamenteel voor een juiste beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

6. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van UNHCR van februari 2022 en de update van 17 november 2022 en februari 2023 waarin wordt aangegeven dat er gebrekkige toegang is tot informatie over wat op het terrein gebeurt en niet op gedegen wijze besloten kan worden dat er geen risico is op vervolging bij terugkeer. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa.

Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties om af te wijken van het advies van UNHCR aan nationale asielinstanties om geen weigeringsbeslissingen te nemen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie

(hierna: EUAA). Er werd in het bestreden arrest geen rekening gehouden met andere bronnen dan die van EUAA. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

7. In het eerste middelonderdeel, “ten derde”, merkt verzoeker op dat het bestreden arrest geen voldoende antwoord biedt op verzoekers argumentatie dat er op basis van de beschikbare bronnen wel degelijk ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen.

Verzoeker wees er in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat zich onttrekken aan de taliban en de emigratie naar Europa wordt aanzien als een daad van politiek verzet tegen de taliban. Voor het risico op vervolging is de vraag of verzoeker ingrijpend is veranderd niet doorslaggevend, maar enkel de vraag of hij naar Europa gevlucht is. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen consequent gevraagd het risico te beoordelen voor een terugkeerder die in een Europees land om asiel verzocht heeft. In het bestreden arrest wordt daarop geen antwoord geformuleerd.

Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa het risico loopt om als verrader beschouwd te worden (namelijk iemand die politiek verzet heeft gepleegd), en niet dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa als dusdanig beschouwd zal worden. Het gaat om een risico. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt de lat hoger door te vereisen dat het om elke terugkeerder zou gaan. Verzoeker formuleert ook kritiek op het gebruik van een anonieme bron. Verzoeker herhaalt zijn kritiek op het bronnengebruik en benadrukt nogmaals dat uit verschillende bronnen blijkt dat het doorslaggevend

criterium voor de taliban is dat het als politiek-religieus verraad wordt gezien dat iemand zich onttrekt aan de taliban en bescherming zoekt in een Westers land.

Verzoeker benadrukt dat het juiste risico afgebakend moet worden. Het risico op mishandeling voor Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, het risico op mishandeling voor Afghanen die terugkeren vanuit landen waar ze niet om internationale bescherming tegen de taliban hebben verzocht, het risico op mishandeling voor Afghanen die om economische redenen gemigreerd zouden zijn, etc. zegt zeer weinig over het risico voor Afghanen die terugkeren uit Europa en er om internationale bescherming omwille van de taliban verzocht hebben.

Het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek tot bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad, dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en aan ondervraging zal onderworpen worden door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op de kritieken van verzoeker.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan en mag niet voorbijgaan aan het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b, van de vreemdelingenwet, dat inhoudelijk gelijk is aan een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelde dat het risico op identificatie als iemand die vanuit Europa komt en asiel heeft gevraagd bijzonder groot is, dat het onder meer blijkt uit zijn kledij en fysiek voorkomen, uit de beperkte bagage die iemand bij zich heeft, en het is bijzonder makkelijk vast te stellen bij ondervraging, het uitlezen van telefoons, het bekijken van sociale media profielen, contactenlijsten, muziekdragers, etc. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierop geen antwoord geformuleerd en schendt volgens verzoeker de rechterlijke motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Gelet op het feit dat de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en dat zij deze personen zullen ondervragen. Gelet op het feit dat het om een erge kleine en duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep gaat, valt te verwachten dat het binnen de mogelijkheden van de taliban ligt om deze groep, of een deel ervan, te ondervragen. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op deze expliciet aangevoerde grief geen effectief antwoord biedt.

8. In het tweede middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Dit criterium van opzet is volgens verzoeker niet in overeenstemming met de wet en de relevante rechtspraak. In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C-542/13, *M'Bodj tegen België* oordeelde het Hof van Justitie dat het begrip “ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen [...], die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijze ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd”. Dat arrest heeft echter betrekking op een persoon met een ernstige ziekte die bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet over een adequate behandeling zou beschikken en moet onderscheiden. Vraag is hoe dit opzet geïnterpreteerd moet worden in een algemene precaire socio-economische situatie die minstens deels het gevolg is van gedragingen van partijen betrokken in het conflict. Volgens verzoeker volstaat het dat de betrokken partijen bewuste gedragingen stellen met als gevolg dat de humanitaire situatie verslechtert, of dit

nu een gewild gevolg is of niet. De vereiste van intentie om de humanitaire situatie te doen verslechteren valt ook niet af te leiden uit het arrest *Sufi en Elmi*. Uit dat arrest leidt verzoeker af dat het volstaat om een verantwoordelijkheid aan te tonen in de verslechtering van de humanitaire situatie. Een welbewust voornemen om de humanitaire situatie te doen verslechteren wordt niet vereist door het EHRM in het arrest *Sufi en Elmi*. Minstens dient deze kwestie volgens verzoeker uitgeklaard te worden door het Hof van Justitie middels een prejudiciële vraag. Tot slot merkt verzoeker op dat de handelingen van alle betrokken actoren in rekening moeten worden gebracht. Dit betekent dat zowel de gevolgen van de gedragingen van de taliban, als de gevolgen van de handelingen van ISKP en andere anti-taliban groeperingen, en zelfs van de handelingen van buitenlandse regeringen in internationale instellingen in rekening gebracht moeten worden. Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter niet het juiste criterium hanteert, wordt deze informatie in een verkeerd kader ingepast.

Beoordeling

Algemeen

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk

argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

10. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op het aangevoerde onderscheid tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in punt 4.1 dat “verweerder [...] duidelijk [heeft] gemotiveerd dat er werd gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld, maar dat deze incidenten verband houden met het specifieke profiel van deze personen en niet gerelateerd zijn aan hun verblijf in het buitenland. Hij heeft ook, op goede gronden, geconstateerd dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn verblijf in Europa negatief zal worden gepercipieerd of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij in het geval van terugkeer vervolging dient te vrezen of dreigt te worden geviséerd. De door verzoeker aangebrachte informatie leidt niet tot het besluit dat verweerders beoordeling incorrect of onredelijk is.”

Voorts oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[u]it de beschikbare landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en, zoals reeds gesteld, blijkt niet dat verzoeker een bijzonder profiel heeft waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de taliban ten aanzien van hem vijandig zouden reageren.”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verder ook vast dat verzoeker “met zijn uiteenzetting evenmin concreet aannemelijk [maakt] dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

11. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

In de mate dat verzoeker kritiek uit op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), wordt verwezen naar punt 12 *infra*.

12. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 en februari 2023.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2 van het bestreden arrest een opsomming van de stukken die aanvullend werden neergelegd. In punt 4.1. overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer:

“[...] Verzoekers academische uiteenzetting omtrent het verzamelen en gebruiken van landeninformatie, laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat enige onwettigheid werd begaan of dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn bewering, die verder wordt uitgewerkt in zijn aanvullende nota, dat er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die verweerder heeft ingewonnen en de wijze waarop hij deze heeft toegepast. Het gegeven dat hij bedenkingen heeft bij de betrouwbaarheid van bepaalde bronnen, dat hij van oordeel is dat bepaald bronnenmateriaal onvolledig is en dat hij het niet aanvaardbaar vindt dat ook gebruik wordt gemaakt van informatie waarvan hij de correctheid zelf niet volledig kan verifiëren, laat hier niet anders over denken. Op grond van de totaliteit van de informatie die verweerder verzamelde kan niet worden gesteld dat er sprake is van een incorrecte voorstelling van de feiten. Verzoeker stelt voornamelijk dat er te weinig informatie is omtrent de situatie in Afghanistan om een inschatting te kunnen maken inzake de mensenrechtensituatie in dat land en inzake de eventuele risico's die Afghanen lopen die, na een verblijf in het buitenland, terugkeren naar hun land van herkomst. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat er, zoals verweerder correct heeft aangegeven, nog tal van bronnenmateriaal is dat toelaat de situatie in Afghanistan te beoordelen en de vereiste risico-inschattingen te maken. Verzoeker benadrukt dat er nauwelijks gevallen zijn gekend van Afghanen die na een langere tijd in een Westers land te hebben doorgebracht terugkeren naar hun land van herkomst en dat het dus niet mogelijk is om, wat deze groep betreft, te bepalen of zij enig risico lopen. Hij gaat met deze uiteenzetting voorbij aan het feit dat hij zelf nog niet zeer lang in West-Europa verblijft – volgens zijn eigen verklaringen is hij ongeveer drie jaar geleden aangekomen in West-Europa – en dat geenszins blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan herkenbaar zal zijn als iemand die in een Europees land heeft verbleven. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker op volwassen leeftijd uit Afghanistan vertrok en hij dus vertrouwd is met het leven in dat land. Zijn verwijzing naar de situatie van minderjarigen die in Europa opgroeien is bijgevolg irrelevant. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door zijn tijdelijk verblijf in West-Europa is verwesterd. Hij toont evenmin aan dat hij in België is

“geïntegreerd” en, in tegenstelling tot wat hij veronderstelt, toont het gegeven dat een Afghaans onderdaan zich op korte tijd in het Rijk kan integreren of heeft geïntegreerd – wat wijst op een groot aanpassingsvermogen – niet zonder meer aan dat hij zich niet meer kan aanpassen aan een leven in zijn herkomstland. Er kan ook niet worden aangenomen dat verzoeker plots niet meer zou weten welke de standaard gedragsregels zijn die in zijn land van herkomst door elkeen worden gerespecteerd. Hierbij neemt de Raad ook in aanmerking dat verzoeker aangaf dat het merendeel van de bewoners van het dorp waar hij woonde aanhangers waren van de taliban en dat leden van deze groepering gewoon konden langskomen (gehoorverslag van 22 maart 2023, blz. 6 - 7 en gehoorverslag van 9 mei 2023, blz. 16), wat impliceert dat hij reeds rekening diende te houden met hun aanwezigheid en hun standpunten. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de situatie dusdanig fundamenteel is gewijzigd dat hij niet bij machte is in Afghanistan te leven zonder hierbij op te vallen. De Raad kan voorts niet inzien waarom iemand met het profiel van verzoeker in Afghanistan, ongeacht de regio, argwanend zou worden bekeken of zou worden gestigmatiseerd of uitgesloten. Het ontbreken van cijfergegevens omtrent het aantal personen dat uit Europa terugkeert naar Afghanistan laat hier niet anders over denken. Het feit dat er niet echt gegevens zijn waaruit blijkt dat Afghanen met een profiel zoals dat van verzoeker, na een verblijf in het buitenland, problemen ondervinden, impliceert niet dat moet worden aangenomen dat zij misschien toch reële risico's lopen. Een redenering die mede inhoudt dat wanneer er hieromtrent geen bewijzen zijn toch moet worden aangenomen dat een situatie zich voordoet, is onredelijk. De bestreden beslissing op zich heeft niet tot gevolg dat verzoeker “gedwongen” wordt verwijderd naar Afghanistan. Zijn mededeling dat het UNHCR staten oproept om geen Afghanen gedwongen terug te sturen naar hun land van herkomst is bijgevolg niet dienstig. Van een vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming wordt afgewezen mag ook worden verwacht dat hij vrijwillig terugkeert naar zijn land van herkomst. Verzoeker gaat hier onterecht aan voorbij waar hij toelicht dat er problemen kunnen ontstaan indien hij gedwongen moet worden verwijderd. Verzoeker lijkt onterecht aan te nemen dat, wanneer een vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen vrijwillig kan terugkeren naar zijn land van herkomst, verweerder ook nog moet beoordelen of een gedwongen terugkeer tot de mogelijkheden behoort. Een dergelijke beoordeling zal in een tweede fase moeten gebeuren door de instantie die tot deze gedwongen verwijdering overgaat. Verzoekers uiteenzetting omtrent een gedwongen terugkeer en zijn toelichting inzake de problemen die hij zou kunnen ondervinden in de hypothese dat het bestuur dat hem repatrieert gebruik maakt van een doorlaatbewijs leiden niet tot het besluit dat verweerder, bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing, de artikelen 2 of 3 van het EVRM heeft geschonden [...]”.

Met de voormelde overwegingen en de verdere beoordeling beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers

argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Uit de verwijzing naar rapporten van UNAMA in punt 4.1. van het arrest blijkt bovendien, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook steunt op andere bronnen dan die van het EUAA.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

13. Volgens verzoeker is bij de beoordeling van het risico niet de juiste risicogroep afgebakend.

Uit het voorgaande (*supra* punt 12) blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn

terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat “[b]etreffende verzoekers standpunt dat verweerder de risico’s die hij loopt omwille van een gepercipieerde verwestering in aanmerking had moeten nemen en nader had moeten onderzoeken, leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat dit afdoende gebeurde”. De Raad vervolgt verder dat “niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en, zoals reeds gesteld, [...] niet [blijkt] dat verzoeker een bijzonder profiel heeft waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de taliban ten aanzien van hem vijandig zouden reageren. Gelet op de reeds gedane vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij een risico loopt wanneer hij zich opnieuw in Afghanistan vestigt omdat hij er door de taliban of zijn omgeving, op termijn, zal worden aanzien als een persoon die zich schuldig maakte aan blasfemie, als iemand die van zijn geloof is gevallen, als een burger die morele of maatschappelijke codes heeft geschonden of als een individu dat verwesterd is. Er moet worden herhaald dat er geen overtuigende concrete elementen zijn waaruit blijkt dat verzoeker in Afghanistan als afwijkend zal worden beschouwd of herkenbaar zal zijn als een persoon die in het buitenland verbleef en het voorwerp zal zijn van verdachtmakingen. Zoals reeds gesteld, kan ook niet worden aangenomen dat verzoeker, die voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds rekening diende te houden met de aanwezigheid van de taliban en de normen en waarden die zij vooropstellen, zich niet zou kunnen aanpassen aan een leven in zijn land van herkomst onder talibanbewind. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat “lokale leiders” een bijzondere aandacht zullen hebben voor verzoeker en al zeker niet dat hij dreigt te worden vervolgd of het slachtoffer zal worden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekers herhaalde uiteenzetting omtrent personen die op jonge leeftijd in West-Europa terechtkomen en er hun vormende jaren doorbrachten, die een ander accent en gedrag hebben en geen kennis van het leven hebben in Afghanistan is, zoals reeds gesteld, niet dienstig, aangezien dit alles niet op hem van toepassing is.”

Verzoekers standpunt dat geen rekening is gehouden met het risico, om als verrader beschouwd te worden (namelijk iemand die politiek verzet heeft gepleegd), mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dan ook niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

14. Voor zover verzoeker zijn kritiek herhaalt op het bronnengebruik en het verwijzen naar een anonieme bron, wordt verwezen naar de beoordeling in punt 12 *supra*.

15. Wat betreft verzoekers betoog dat hij aan de controleposten als een terugkeerder uit het Westen zal worden beschouwd en om die reden een risico loopt om ondervraagd en mishandeld te worden, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij op goede gronden heeft geconstateerd dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij in het geval van terugkeer vervolging dient te vrezen of dreigt te worden geviséerd.

16. Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde verschil van het risico op mishandeling naargelang het gaat om Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, die terugkeren uit landen waar ze niet om internationale bescherming hebben verzocht of die terugkeren na migratie om economische redenen, dan wel om Afghanen die terugkeren uit Europa nadat ze er om internationale bescherming hebben verzocht, kan worden verwezen naar de beoordeling in punt 10 *supra*.

17. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer in de zin van artikel 48, § 2, b), van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Daarvoor

kan onder meer verwezen worden naar punt 11 *supra* en punt 12 *supra* en naar de vaststelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit de diverse aangevoerde elementen “niet [blijkt] dat hij wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.” Daarbij spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook uit over verzoekers vrees om in de toekomst de aandacht van de taliban te trekken.

Tweede middelonderdeel

18. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

19. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 4.1. dat “[n]a lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier en de door verzoeker aangebrachte inlichtingen [...] de Raad [kan] oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.”. Daarna stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, tevens rekening houdend met de elementen die verzoeker in zijn aanvullende nota aanhaalt, niet [kan] worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest. Hieruit volgt eveneens dat een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet nuttig is.

20. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het lijkt aan te voeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de handelingen van alle betrokken actoren, waaronder “de handelingen van buitenlandse regeringen in internationale instellingen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat “[d]e huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds.”

21. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift uitvoerig naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M’Bodj tegen België*, waaruit blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt

dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Voor zover verzoeker, in het licht van deze rechtspraak, aanstuurt op een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker nalaat een prejudiciële vraag te formuleren, en wordt daarnaast herhaald dat de voorwaarde van opzettelijke gedragingen het te dezen dragend motief van het bestreden arrest onverlet laat en dan ook niet kan leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

22. Verzoeker laat op het einde van het verzoekschrift nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

23. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee juli tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams